

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 550.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

*υπόθεση
εμπιστοσύνης*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Υπόθεση εμπιστοσύνης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Πολυράκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Γιώργος Πολυράκης, 2019
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Vaida Abdul/arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2019, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2988-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2989-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

*υπόθεση
εμπιστοσύνης*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΟΛΥΡΑΚΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(θεατρικό, 1995)

ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ

(μυθιστόρημα, 1996, 27η έκδοση, Αύγουστος 2018)

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

(μυθιστόρημα, 1998, Βραβείο Πεζογραφίας Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, Σειρά στην τηλεόραση, στον ALPHA, 2002-2003, 45η έκδοση, Νοέμβριος 2018)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

(μυθιστόρημα, 2000, Α΄ Βραβείο Μυθιστορήματος Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός», 22η έκδοση, Σεπτέμβριος 2014)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

(μυθιστόρημα, 2001, 21η έκδοση, Αύγουστος 2018)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(μυθιστόρημα, 2003, 14η έκδοση, Απρίλιος 2014)

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2005, 19η έκδοση, Μάρτιος 2019)

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(διηγήματα, 2006, 7η έκδοση, Απρίλιος 2014)

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2007, 14η έκδοση, Ιούλιος 2016)

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

(μυθιστόρημα, 2008, 8η έκδοση, Ιούλιος 2017)

ΛΥΤΡΩΣΗ

(μυθιστόρημα, 1η έκδοση 1994,

2η έκδοση, Ψυχογιός 2009, 9η ανατύπωση, Ιούλιος 2017)

ΔΩΡΟΘΕΑ ΝΤΕ ΡΟΠ

(μυθιστόρημα, 2010, 11η έκδοση, Νοέμβριος 2018)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

(μυθιστόρημα, 2011, 7η έκδοση, Ιανουάριος 2019)

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

(μυθιστόρημα, 2012, 5η έκδοση, Νοέμβριος 2017)

ΤΑ ΗΡΑΝΘΕΜΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΟΥΝ ΞΑΝΑ

(μυθιστόρημα, 2013, 3η έκδοση, Σεπτέμβριος 2013)

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

(μυθιστόρημα, 2014, 2η έκδοση, Ιούλιος 2014)

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(μυθιστόρημα, 2015, 5η έκδοση, Μάρτιος 2017)

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΑΥΡΙΟ

(μυθιστόρημα, 2016, 1η έκδοση, Απρίλιος 2016)

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

(μυθιστόρημα, 2017, 3η έκδοση, Αύγουστος 2017)

ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΩ

(μυθιστόρημα, 2018, 1η έκδοση, Μάρτιος 2018)

*Στην ιερή μνήμη
της μητέρας μου και του πατέρα μου.
Ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης.*

Το *Blue Star Ferry* έτρεμε από το μουγκρητό των μηχανών του κι αρμένιζε νότια, πάνω σε μια αστροφωτισμένη θάλασσα. Καθώς το πλοίο έμπηγε τη μυτερή του πλώρη ανάμεσα στα ακύμαντα νερά χωρίζοντάς τα, σχηματιζόταν ένα αφροστεφανωμένο αυλάκι κι έπειτα τα μικρά κύματα έτρεχαν να ενωθούν ξανά πίσω από το ταχύπλοο σκαρί.

Ακουμπισμένοι στην κουπαστή, ο αρχιτέκτων Αλέξης Βασιλείου σήκωσε για μια στιγμή το βλέμμα και κοίταξε το φεγγάρι που ανέβαινε αργά πάνω από τη σκοτεινή θάλασσα. Έπειτα έριξε μια ματιά στο Rolex ρολόι του. «Έντεκα και είκοσι τέσσερα λεπτά ακριβώς. Το φεγγάρι φαίνεται ότι βγήκε στην ώρα του απόψε», ψιθύρισε χαμογελώντας. Μέσα στις άλλες δραστηριότητές του, ο Αλέξης συμβουλευόταν καθημερινά το ημερολόγιο, προσέχοντας την ανατολή και τη δύση του ηλίου, καθώς και τις φάσεις της σελήνης.

Άναψε ένα τσιγάρο, ακούμπησε τους αγκώνες του στην κουπαστή και βύθισε ξανά το βλέμμα στη θάλασσα. Του φαινόταν ανεξήγητο που μέχρι πριν από λίγες μόνο ώρες σπανίως ένιωθε μόνος, ακόμα και όταν εργαζόταν ολομόναχος στο γραφείο του μέχρι τα μεσάνυχτα, τριγυρισμένος από βαθιά σιωπή, ενώ τώρα εδώ, ανάμεσα σε τόσο κόσμο, ανάμεσα στη μουσική, το κέφι και τις φωνές των συνεπι-

βατών του, αισθανόταν βαθιά μοναξιά. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε φύγει από το σαλόνι την ώρα που η ορχήστρα έπαιζε ένα βαλς του Στράους και οι χορευτές στροβιλίζονταν στην πίστα, ενώ οι φούστες των γυναικών τινάζονταν ψηλά όμοιες με πέταλα εξωτικών λουλουδιών και οι φωνές και τα γέλια συνθέταν έναν γλυκό αντιπερισπασμό στα όργανα των μουσικών, που τούτο το βράδυ ηχούσαν κακόφωνα στ' αυτιά του.

Έριξε άλλη μια ματιά στο ρολόι του κι είδε ότι είχαν περάσει τέσσερις ώρες και είκοσι δύο λεπτά από τη στιγμή που το καράβι άφησε πίσω του τη Θεσσαλονίκη. Αλλά είχε περάσει και μία ώρα από τη στιγμή που βγήκε από το σαλόνι. Ήταν τέλη Μαΐου κι είχε αρχίσει να κρυνώνει. Πέταξε το τσιγάρο στη θάλασσα, πέρασε πάλι στο σαλόνι κι η ματιά του, σαν να την είχε τραβήξει μαγνήτης, έπεσε πάνω στην κοπέλα που είχε αποτελέσει την αιτία της κακοκεφιάς του. Με το κεφάλι γερμένο πίσω, παραδομένη στο αγκάλιασμα του συνοδού της, στροβιλιζόταν με απερίγραπτη χάρη ακολουθώντας τον ρυθμό της μουσικής, ενώ τα φώτα έκαναν τα κατάξανθα μακριά μαλλιά της να λάμπουν και να ρίχνουν χρυσάφηνιες ανταύγειες στους γυμνούς της ώμους.

Είχαν έρθει πρόσωπο με πρόσωπο μία ώρα από την αναχώρηση του πλοίου. Εκείνος καθόταν στο μπαρ απολαμβάνοντας το ποτό του και την προοπτική της επταήμερης παραμονής στο νησί της Κρήτης, μακριά από το γραφείο του και τον φόρτο της δουλειάς. Ήταν η πρώτη φορά την τελευταία τριετία που τα κατάφερε να αποδράσει από τη Θεσσαλονίκη. Η χώρα εδώ και πέντε χρόνια είχε μπει στην εποχή των μνημονίων, η οικονομία πήγαινε από το κακό στο χειρότερο, οι δείκτες της ανεργίας χτυπούσαν κόκκινο, εκείνος όμως δεν είχε κανένα παράπονο. Είχε επιλέξει να ασχολη-

θεί με αυτό που ονειρευόταν από μικρός και πολύ γρήγορα, από τη στιγμή που αποφοίτησε από το Μετσόβιο Πολυτεχνείο, αποδείχτηκε ότι η φύση τον είχε προικίσει μ' ένα ταλέντο αξιοζήλευτο. Έτσι, παρά τις μεγάλες δυσκολίες της εποχής, εκείνος δεν έμεινε ποτέ χωρίς δουλειά.

Το μπαρ ήταν ήδη γεμάτο από ταξιδιώτες. Στο διπλανό τραπέζι, τέσσερις νέοι δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα από τη στιγμή που το καράβι είχε ξεκινήσει. Έπαιζαν ακατάπαυστα με τα κινητά τους, χωρίς να σηκώνουν κεφάλι, και ο Αλέξης υποψιάστηκε ότι αντάλλασσαν μηνύματα. Την ίδια εικόνα είχε αντικρίσει πολλές φορές σε μία από τις καφετέριες της παραλιακής λεωφόρου όποτε πήγαινε μόνος ή με παρέα για να απολαύσει τον καπουτσίνο που ήταν η σπεσιαλιτέ του μαγαζιού. *Επικοινωνούν ανταλλάσσοντας μηνύματα αντί να συζητούν...* Έτσι όπως πάνε, θα ξεχάσουν να μιλούν ο ένας στον άλλον, σκέφτηκε χαμογελώντας.

Την ώρα που έκανε τούτη τη σκέψη, θυμήθηκε ότι θα έπρεπε να τηλεφωνήσει στη γραμματέα του για να ρωτήσει αν είχε παραδώσει σ' έναν από τους πολιτικούς μηχανικούς με τους οποίους συνεργαζόταν το αρχιτεκτονικό σχέδιο που ο Αλέξης είχε αφήσει φεύγοντας στο γραφείο της. Αναζήτησε το κινητό του, θυμήθηκε ότι το είχε αφήσει στην καμπίνα του και, χωρίς χρονοτριβή, βγήκε από το σαλόνι.

Προχωρούσε στον μακρύ, στενό διάδρομο όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα μιας καμπίνας μπροστά κι αριστερά του και μια ψηλή κοπέλα με κατάξανθα μαλλιά πετάχτηκε με φούρια και βρέθηκε στον δρόμο του. Ο Αλέξης έκανε μισό βήμα δεξιά για να της αφήσει χώρο να περάσει, αλλά εκείνη είχε κάνει ήδη μισό βήμα αριστερά, και βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο. Και καθώς αμέσως μετά ο Αλέξης έκανε μισό βήμα αριστερά κι η κοπέλα έκανε ταυτόχρονα με κείνον μι-

σό βήμα δεξιά, οι δυο τους βρέθηκαν πάλι ο ένας απέναντι στον άλλον. Χαμογελώντας, ο Αλέξης μετακινήθηκε και πάλι προς τα δεξιά, αλλά ταυτόχρονα η κοπέλα κινήθηκε αριστερά και για τρίτη φορά μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα βρέθηκαν και πάλι πρόσωπο με πρόσωπο.

«Περάστε», είπε ο Αλέξης, αποφασισμένος να μη μετακινηθεί ξανά από εκεί όπου στεκόταν, όμως η αντίδραση της κοπέλας τού προξένησε σαστιμάρα, αφού δεν έκανε καμία κίνηση προς τη μεριά του διαδρόμου που της άφηνε ελεύθερη. Έμεινε ακίνητη, μισό μέτρο μπροστά του, και έφερε το ένα χέρι στο στόμα. Ο Αλέξης παρατήρησε ότι είχε όμορφα δάχτυλα, με μακριά, περιποιημένα νύχια, που φεγγοβολούσαν σαν κόκκινα πετράδια. Η κοπέλα άγγιξε τα χείλη της με το ένα δάχτυλο. Τα σαρκώδη, σαν βελούδινα χείλη της ήταν υγρά και τρεμούλιαζαν ανάλαφρα καθώς είχε στυλώσει πάνω του τα μεγάλα, βαθιά γαλάζια μάτια της.

Ο Αλέξης είχε απομείνει άναυδος παρατηρώντας την.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, διακριτικά και χωρίς καμία φανερή κίνηση, όλη η στάση της άλλαξε. Λύγισε το δάχτυλο με το οποίο ακουμπούσε τα χείλη της και άγγιξε το ένα της μάγουλο, τα χείλη της έπαψαν να τρέμουν και μισάνοιξαν σε μια στοχαστική πόζα. Τα μάτια της χάθηκαν σχεδόν πίσω από τα ματόκλαδα, καθώς η κοπέλα σήκωνε ανάλαφρα το σαγόνι και τον κοιτάζε κατάματα.

Ο Αλέξης ένιωσε να του κόβεται η ανάσα.

«Περάστε...» είπε πάλι, και τούτη τη φορά η φωνή του ήταν χαμηλή και λίγο βραχνή.

Στο άκουσμα της φωνής του, η στάση του κορμιού της κοπέλας άλλαξε. Το ένα πόδι της μετακινήθηκε λίγο μπροστά και το στήθος της τεντώθηκε, τεζάροντας επικίνδυνα το ύφασμα. Βλέποντας την κίνησή της και τα χείλη της μισάνοιχτα

σ' ένα ανάλαφρο χαμόγελο, ο Αλέξης ένιωσε ξανά να του κόβεται η ανάσα.

«Ευχαριστώ», είπε η κοπέλα, γυρίζοντάς του την πλάτη. Η φωνή της, χαμηλή, με έντονη μουσικότητα, πέτυχε κατάστηθα τον Αλέξη, που ένιωσε τον κόσμο να χάνεται γύρω του. Χωρίς να μετακινήθει, έστρεψε το κεφάλι παρατηρώντας την κοπέλα, που περπατούσε στον διάδρομο με το ανάλαφρο βάδισμα γαζέλας.

Έπειτα από κάμποσες στιγμές ακινησίας, ο Αλέξης γύρισε για να προχωρήσει προς την καμπίνα του, αλλά με την κίνηση αυτή έπεσε πάνω σε μιαν άλλη κοπέλα, που, χωρίς εκείνος να το έχει αντιληφθεί, είχε βγει από την ίδια καμπίνα με την ξανθιά. Έπεσε πάνω της με δύναμη, φοβήθηκε μήπως την είχε χτυπήσει και, σαστισμένος, ζήτησε δύο φορές απανωτά συγγνώμη. Εκείνη ωστόσο είχε αντιληφθεί τη σαστιμάρα του και το κρυστάλλινο γέλιο της αντήχησε ως την άκρη του διαδρόμου.

«Δεν πειράζει. Δεν έγινε τίποτα. Δε φταίτε εσείς. Εγώ φταίω που βγήκα φουριόζα από την καμπίνα για να προφτάσω τη φίλη μου. Εγώ έπεσα πάνω σας. Όχι εσείς σε μένα». Καθώς μιλούσε με καθαρή φωνή και άρθρωση, χαμογελούσε. Έπειτα πήρε για μια στιγμή το βλέμμα από πάνω του και φώναξε δυνατά: «Μαρίνα!»

Ακολουθώντας τη ματιά της, ο Αλέξης είδε την ξανθιά κοπέλα να έχει σταματήσει και να έχει στρέψει το κεφάλι προς το μέρος τους. Το βλέμμα του έμεινε στυλωμένο πάνω της, ώσπου η κοπέλα πλάι του τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Εσείς σατίσατε, μπορώ να πω ότι τρομάξατε περισσότερο από μένα», είπε γελώντας.

«Νόμισα ότι σας χτύπησα. Δε θέλει πολύ να πάθει κάτι

ο άνθρωπος κι εγώ έπεσα πάνω σας απρόσεκτα και, θα 'λεγα, με φόρα».

Μιλώντας, την παρατηρούσε. Ήταν ψηλή και λεπτή σαν τη φίλη της, μόνο που τούτη ήταν μελαχρινή, με κατάμαυρα μαλλιά, πολύ κοντά κομμένα. Τα καταπράσινα μάτια της έκαναν ελκυστική αντίθεση με τη μελαχρινή επιδερμίδα της. Χωρίς αμφιβολία, ήταν όμορφη, αλλά με τρόπο διαφορετικό από τη φίλη της.

«Εγώ όμως δεν έπαθα τίποτα. Σάσισα λίγο από τούτο το αναπάντεχο, αλλά ως εκεί. Τίποτ' άλλο», είπε η κοπέλα κοιτάζοντάς τον με τρόπο που έδειχνε καθαρά ότι θα το ήθελε να συνεχιστεί η αναπάντεχη κι αιφνίδια γνωριμία τους. Ο Αλέξης δε δυσκολεύτηκε να το καταλάβει, αλλά...

«Η φίλη σας σας περιμένει», είπε, στρέφοντας στιγμιαία το βλέμμα προς την ξανθιά, που τους παρακολουθούσε από την άκρη του διαδρόμου.

«Ναι... πηγαίνω...» είπε απρόθυμα η κοπέλα. Κίνησε να πάει προς τη φίλη της, αλλά κοντοστάθηκε. «Με λένε Ναταλία», είπε κοιτάζοντάς τον κατάματα.

Ο Αλέξης χαμογέλασε για πρώτη φορά από τη στιγμή που έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλον.

«Χαίρω πολύ, Ναταλία. Εμένα με λένε Αλέξη».

Η καμπίνα του ήταν στην άκρη του διαδρόμου. Την ώρα που άνοιγε την πόρτα, έστρεψε το κεφάλι κι είδε ότι οι δύο κοπέλες εξακολουθούσαν να στέκονται στο μέρος όπου η ξανθιά περίμενε τη φίλη της, κοιτάζοντάς τον. Για μια στιγμή κοντοστάθηκε κι είδε τη μελαχρινή να σηκώνει το χέρι, κάνοντας μια κίνηση χαιρετισμού, η ξανθιά όμως παρέμενε ακίνητη. Ανταπέδωσε τον χαιρετισμό, άνοιξε την πόρτα και πέρασε μέσα.

Έκλεισε την πόρτα πίσω του, έκανε δυο βήματα και στάθηκε ακίνητος για κάμποσες στιγμές στη μέση της καμπίνας,

με μια έκφραση απορίας. Κοίταζε γύρω προσπαθώντας να καταλάβει για ποιο λόγο είχε αφήσει τη θέση του στο μπαρ και το ποτό του κι είχε γυρίσει στην καμπίνα του. Μόνο όταν είδε το κινητό του, αφημένο απρόσεκτα πάνω στο κρεβάτι, θυμήθηκε και χαμογέλασε με την αφηρημάδα του.

«Μπα σε καλό μου... Ξέχασα ότι γύρισα για το κινητό μου», είπε δυνατά, χαμογελώντας με τον εαυτό του.

Μίλησε με τη γραμματέα του, βγήκε στον διάδρομο και κίνησε για το μπαρ, αλλά μπροστά στην καμπίνα από την οποία είχε βγει η ξανθιά κοπέλα σταμάτησε, έχοντας την αίσθηση ότι μύρισε το άρωμά της. «Σύνελθε», είπε, απευθυνόμενος στον εαυτό του έπειτα από κάμποσες στιγμές ακινησίας. Έπειτα πήρε τα πόδια του και κίνησε για το μπαρ.

Ο μπάρμαν τού είχε κρατήσει τη θέση του, έχοντας προσθέσει ποτό στο ποτήρι που είχε αφήσει φεύγοντας. Ο Αλέξης κάθισε στο ψηλό σκαμπό, άναψε τσιγάρο και περιέφερε γύρω το βλέμμα. Στο διπλανό τραπέζι, η παρέα των νεαρών εξακολουθούσε να παίζει σιωπηλά με τα κινητά της, στον χώρο τώρα δεν υπήρχε ούτε ένα τραπέζι ελεύθερο, αλλά οι δύο κοπέλες που είχε συναντήσει στον διάδρομο δε φαίνονταν πουθενά. Ωστόσο, ερχόμενος από την καμπίνα του, ήταν βέβαιος ότι η αίθουσα του μπαρ αποτελούσε τον πιο κατάλληλο χώρο για δύο νέες κοπέλες που ταξίδευαν μ' ένα κρουαζιερόπλοιο και, διαπιστώνοντας ότι είχε κάνει λάθος, απογοητεύτηκε, νιώθοντας ένα ξαφνικό και ασυνήθιστο σφίξιμο στο στήθος. Η διάθεσή του έγινε μελαγχολική.

Η αίθουσα του μπαρ ήταν γεμάτη κόσμο, αλλά αυτό τον άφηνε αδιάφορο. Γύρω του υπήρχαν πολλές όμορφες γυναίκες, κάποιες απ' αυτές τον κοίταζαν επίμονα από τη στιγμή που μπήκε και δεν έπαιρναν τα μάτια από πάνω του. Άλλες φορές θα το είχε αντιληφθεί αμέσως. Ήταν ψηλός, αθλητικός

και καλοφτιαγμένος, μ' ένα πρόσωπο που δεν περνούσε απαρατήρητο και με δυο μεγάλα κατάνευρα μάτια που –όπως του είχαν πει πάμπολλες φορές– τον έκαναν να μοιάζει με έναν διάσημο ηθοποιό, τον Γκρέγκορι Πεκ, στα νιάτα του. Ήταν μόλις τριάντα δύο χρόνων, ήξερε ότι άρεσε στις γυναίκες, αλλά δεν το είχε πάρει ποτέ πάνω του και παρέμενε σοβαρός και μετρημένος στις εκδηλώσεις του, ωστόσο του άρεσε να απολαμβάνει τα γυναικεία βλέμματα που, συχνά πυκνά, στυλώνονταν πάνω του. Τούτη τη βραδιά όμως τον άφηναν παντελώς αδιάφορο. Μάλιστα ήταν η πρώτη ίσως φορά που δεν τα είχε καν παρατηρήσει, επειδή δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι, από εκείνη την ονειρεμένη στιγμή της συνάντησης με την Ξανθιά κοπέλα, είχε ήδη ξεπηδήσει μια αληθινή μαγεία.

Είχε καπνίσει τέσσερα πέντε τσιγάρα, το ένα πάνω στο άλλο, κι είχε αφήσει το ποτό του ανέγγιχτο, όταν ξαφνικά κατάλαβε ότι ασφυκτιούσε σ' εκείνο τον χώρο. Άφησε ένα χαρτονόμισμα στον μπάρμαν χωρίς να πάρει τα ρέστα και κίνησε για το σαλόνι.

Μπαίνοντας, είδε με την πρώτη ματιά ότι η αίθουσα ήταν γεμάτη κόσμο. Στην πίστα στροβιλιζόνταν πολλά ζευγάρια χορεύοντας, με μια δεύτερη ματιά είδε ότι δεν υπήρχε κανένα τραπέζι ελεύθερο κι ετοιμαζόταν να φύγει, όταν άκουσε να τον φωνάζουν και, στρέφοντας το βλέμμα, είδε έναν πολιτικό μηχανικό με τον οποίο είχε συνεργαστεί κάμποσες φορές να του κάνει νόημα, καλώντας τον στο τραπέζι του και στη συντροφιά του. Ο Αλέξης πήγε κοντά τους, χαιρέτησε τον μηχανικό και τη γυναίκα του, εκείνοι τον σύστησαν στο ζευγάρι που ήταν μαζί τους και τον ρώτησαν αν ταξίδευε μόνος ή με παρέα.

«Όχι, ταξιδεύω μόνος».

«Κάθισε τότε μαζί μας και μόλις μας βαρεθείς φεύγεις», είπε γελώντας ο μηχανικός Αντώνης Σταυριανός. Ήταν ένας

πληθωρικός άντρας γύρω στα πενήντα, με μια γυναίκα μεγαλύτερη του κατά δέκα τουλάχιστον χρόνια. Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι καταγόταν από πάμπτωχη οικογένεια, ότι, όταν τελείωσε το Πολυτεχνείο, άρχισε να δουλεύει στο γραφείο του πλούσιου πεθερού του και, μέσα σε τέσσερα χρόνια, παντρεύτηκε τη μοναχοκόρη του, η οποία και τώρα ακόμη διατηρούσε στο πρόσωπο κάποια σημάδια απ' αυτό που θα πρέπει να υπήρξε κάποτε μια συγκλονιστική ομορφιά.

Ο Αλέξης γέλασε κι ετοιμαζόταν να πει κάτι, όταν ξαφνικά είδε την ξανθιά κοπέλα στην πίστα κι η καρδιά του αναπήδησε ξανά, καθώς πρόσεξε τον τρόπο που κινούνταν τα πόδια της κάτω από τη φούστα. Για μιαν απειροελάχιστη στιγμή, οι ματιές τους διασταυρώθηκαν κι έπειτα εκείνη συνέχισε να χορεύει απόμακρη, χωρίς να ξανακοιτάξει άλλη φορά προς τη μεριά του. Και μπορεί ο Αλέξης να μην κατάλαβε αμέσως ότι κάποια άγνωστη μοίρα είχε πλέξει τα νήματα της ζωής τους, ωστόσο αυτό το δεύτερο απανωτό σοκ τον έβγαλε από τα νερά του και η φωνή βγήκε ραγισμένη από τα χείλη του.

«Στον άντρα σας», είπε, απευθυνόμενος στην κυρία Σταυριανού, «αρέσει πάντοτε να με πειράζει, ενώ ξέρει ότι δε θα πλήξω ποτέ, όσες ώρες και να βρίσκομαι μαζί του, επειδή διαθέτει μια εκπληκτική αίσθηση χιούμορ. Ακόμα κι όταν συνεργαζόμαστε για κάποια δουλειά, η ώρα κυλάει ευχάριστα χάρη στην ικανότητά του να διανθίζει με χιούμορ την κουβέντα, όσο σοβαρή και να είναι».

«Έχεις δίκιο, Αλέξη. Το χιούμορ του άντρα μου είναι ανάλογο με τα κιλά του», απάντησε εκείνη, προκαλώντας τα γέλια της παρέας.

Είχε περάσει περισσότερο από μία ώρα από τη στιγμή που βρέθηκε στην παρέα τους, όταν η Έλενα Σταυριανού τον σκούνησε ελαφρά στον αγκώνα και, με ένα αινιγματι-

κό χαμόγελο στα χείλη, του είπε ότι μια όμορφη κοπέλα δεν έπαιρνε τα μάτια της από πάνω του εδώ και κάμποσα λεπτά, δείχνοντάς του με το βλέμμα την πίστα.

Ο Αλέξης, ακολουθώντας τη ματιά της, είδε τη μελαχροινή Ναταλία στην άκρη της πίστας. Χόρευε μ' έναν νεαρό τον οποίο περνούσε σχεδόν ένα κεφάλι σε ύψος, και μόλις διασταυρώθηκαν οι ματιές τους, εκείνη σήκωσε το δεξί χέρι πίσω από την πλάτη του καβαλιέρου της κι έκανε μια κίνηση χαιρετισμού προς το μέρος του, την οποία συνόδευσε μ' ένα χαμόγελο. Της ανταπέδωσε το χαμόγελο και τον χαιρετισμό με μια κίνηση της κεφαλής και στράφηκε πάλι στην παρέα του.

«Φίλη σου;» ρώτησε η κυρία Σταυριανού.

«Όχι, δεν είναι φίλη μου. Απλώς έπεσα πάνω της ενώ βάδιζα στον διάδρομο την ώρα που εκείνη έβγαινε βιαστικά από την καμπίνα της. Για μια στιγμή νόμισα ότι τη χτύπησα. Αυτό είναι όλο. Τίποτα περισσότερο».

«Πάντως εδώ και δέκα τουλάχιστον λεπτά έχει οδηγήσει τον καβαλιέρο της στην άκρη της πίστας και δεν παίρνει τα μάτια της από πάνω σου», είπε πάλι η κυρία Σταυριανού με πειρακτική διάθεση. Γνωρίζονταν εδώ και πολλά χρόνια που συνεργαζόταν με τον άντρα της και υπήρχαν φορές που του φερόταν σαν να ήταν γιος της.

Ο Αλέξης χαμογέλασε και ασυναίσθητα έστρεψε το βλέμμα προς την πίστα, αλλά με την κίνηση αυτή η ματιά του έπεσε στην ξανθιά κοπέλα που χόρευε κοντά στη φίλη της. Σάστισε και ξέχασε την κυρία Σταυριανού, που σίγουρα περίμενε κάποιο σχόλιο γι' αυτά που του είχε πει με σκωπτική διάθεση.

Η ξανθιά κοπέλα τον κοίταζε έντονα, με μια απροσδιόριστη έκφραση, κάτι που έμοιαζε με ευχαρίστηση, περιφρόνηση ίσως, ή κάτι τελείως διαφορετικό, πολύ συναρπαστικό ή επικίνδυνο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου τα βλέμμα-

τά τους συναντήθηκαν κι έπειτα το κεφάλι της μετακινήθηκε απότομα πάνω στον λεπτό, μεγαλόπρεπο, σαν ερωδιού λαιμό της. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της τινάχτηκαν και μια μικρή μπούκλα βρέθηκε να στέκεται σαν ερωτηματικό στο πίσω μέρος του δεξιού αυτιού της. Κι εκείνη τη στιγμή, μ' ένα σοκ που του θόλωσε τις αισθήσεις, ο Αλέξης κατάλαβε πως τον πόνεσε η κίνησή της να πάρει τόσο γρήγορα το βλέμμα από πάνω του.

Ο νεαρός άντρας τα έχασε, ξέχασε εντελώς αυτά που ετοιμαζόταν να πει, το πρόσωπό του συννέφιασε κι ούτε που πρόσεξε την κυρία Σταυριανού, που τον παρατηρούσε συνοφρυωμένη, με το βλέμμα της να πηγαινοέρχεται από το πρόσωπό του στην ξανθιά καλλονή που χόρευε χωρίς να ξανακοιτάξει προς το μέρος τους. Μισή ώρα αργότερα, ο Αλέξης προφασίστηκε ότι ήταν κουρασμένος και σηκώθηκε, λέγοντας ότι θα πήγαινε για ύπνο.

Βγήκε από το σαλόνι, αλλά, αντί για την καμπίνα του, κατευθύνθηκε στο κατάστρωμα, όπου παρέμεινε περισσότερο από μία ώρα, ακουμπισμένος στην κουπαστή και καπνίζοντας το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο. Έπειτα, όταν η υγρασία τον είχε περονιάσει κι είχε αρχίσει να κρυώνει, άφησε τη θέση του στην κουπαστή και μπήκε μέσα, αλλά, αντί να κατευθυνθεί στην καμπίνα του, τα βήματά του τον έφεραν πίσω στο σαλόνι.

Η παρέα του είχε φύγει, όπως αντιλήφθηκε αργότερα. Το πρώτο που είδε μπαίνοντας ήταν η ξανθιά καλλονή που εξακολουθούσε να βρίσκεται στην πίστα, χορεύοντας. Ο Αλέξης προσπάθησε να θυμηθεί αν χόρευε με τον ίδιο άντρα όπως και νωρίτερα αλλά δεν τα κατάφερε, επειδή προηγουμένως δεν είχε ρίξει ούτε ματιά στον συνοδό της. Έπειτα από μερικά λεπτά, ο νεαρός άντρας άρχισε να αισθάνεται άβολα και, χωρίς χρονοτριβή, κίνησε για την καμπίνα του.

Έπεσε στο κρεβάτι αλλά άργησε πολύ να κοιμηθεί, κι όταν τα κατάφερε, ο ύπνος του ήταν ταραγμένος και ανήσυχος. Σηκώθηκε πριν ξημερώσει και βγήκε στο κατάστρωμα με βαρύ κεφάλι.

Ο νυχτερινός αέρας είχε καθαρίσει τον ουρανό κι η αυγή πρόβαλλε μέσα σε ασύλληπτη ομορφιά. Από τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη, ίσια μπροστά στα θολωτά δώματα του ουρανού, φεγγοβολούσαν, χόρευαν αργά και τρεμούλιαζαν ολοζώντανα χρώματα, ώσπου τελικά ξεπρόβαλε λαμπερός ο ήλιος στον ορίζοντα.

Άξαφνα, μέσα σε μιαν απειροελάχιστη στιγμή, ο Αλέξης κατάλαβε ότι εκείνη η απρόοπτη συνάντηση στον διάδρομο καθώς πήγαινε στην καμπίνα του είχε φτάσει να γίνει ο κεντρικός πυρήνας της ύπαρξής του κι ότι, για πρώτη φορά στη ζωή του, λαχταρούσε να ζήσει κάτι που προοριζόταν να κρατήσει ως το τέλος της. Μέσα σ' αυτή την απειροελάχιστη στιγμή ξεκαθάρισαν όλα τα μπλεγμένα του συναισθήματα και αισθάνθηκε πως η ζωή του είχε αποκτήσει καινούργιο νόημα και σκοπό. Ο έρωτας είχε γεννηθεί εντελώς ξαφνικά στα φυλλοκάρδια του, μέσα σε μια μονάχα μαγική στιγμή, και τον πλημμύριζε ζωντάνια, χρώματα, ομορφιά και συγκίνηση σε τέτοιο βαθμό που ακόμα δεν ήταν σε θέση να τα συνειδητοποιήσει.

* * *

Την ώρα που ο Αλέξης έβγαινε στο κατάστρωμα, η Μαρίνα και η Ναταλία βρισκόνταν στην καμπίνα τους, έπειτα από ολονύχτιο χορό στο σαλόνι του πλοίου. Ήταν πέντε η ώρα όταν η ορχήστρα σταμάτησε να παίζει και οι δύο κοπέλες πήγαν για ύπνο ενθουσιασμένες από την πρώτη νύχτα της επταήμερης κρουαζιέρας. Ήταν φίλες από την πρώτη στιγμή

που γνωρίστηκαν, στην Πρώτη Λυκείου, είχαν ακολουθήσει διαφορετικούς δρόμους τελειώνοντας το λύκειο, αλλά η φιλία τους παρέμενε σταθερή. Η Μαρίνα είχε γίνει ζωγράφος και η Ναταλία είχε περάσει με την πρώτη στη Νομική Σχολή στη Θεσσαλονίκη. Τώρα, στα είκοσι έξι τους, η Μαρίνα είχε κάνει με επιτυχία τρεις εκθέσεις ζωγραφικής, ενώ η Ναταλία έκανε την πρακτική της εξάσκηση στο γραφείο γνωστού μεγαλοδικηγόρου της πόλης. Οι δύο φίλες έμοιαζαν σε πολλά, διέφεραν σε άλλα τόσα, αλλά είχαν κάτι κοινό: ήταν πολύ όμορφες και οι δύο, με διαφορετικό τύπο η καθεμιά.

Η Ναταλία κοιμήθηκε αμέσως μόλις έπεσε στο κρεβάτι, η Μαρίνα όμως παρέμεινε για πολλή ώρα άγρυπνη, με μάτια ολάνοιχτα μέσα στο σκοτάδι της καμπίνας. Κάτι μέσα της από τη μία την ενοχλούσε κι από την άλλη την προειδοποιούσε σαν να προαισθανόταν κάποιον κίνδυνο ή μπορεί και κάτι άλλο, συναρπαστικό κι απροσδιόριστο. Κι ωστόσο, η προειδοποίηση ηχούσε σαν καμπάνα στο κεφάλι της κι έμοιαζε να πυροδοτείται από την απρόοπτη συνάντηση μ' εκείνο τον άντρα στο διάδρομο με το που βγήκε από την καμπίνα της. Σε άλλη παρόμοια περίπτωση δε θα είχε δώσει την παραμικρή σημασία, αλλά τώρα είχε την αίσθηση, που σιγά σιγά γινόταν βεβαιότητα, ότι βρισκόταν αντιμέτωπη με μια πρόκληση. Ήταν σίγουρη ότι δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ, αυτό όμως δε σήμαινε ότι κι εκείνος δεν την ήξερε, μια και θα μπορούσε να την έχει συναντήσει και προσέξει κάπου στην πόλη όπου ζούσαν και οι δύο. Ίσως λοιπόν να υπήρχε κάποιος λόγος, κάποιο προμελετημένο σχέδιο πίσω από το φέρεσιμό του στον διάδρομο, όταν τρεις συνεχόμενες φορές στάθηκε μπροστά της, κλείνοντάς της τον δρόμο.

Άξαφνα, ένιωσε κάτι να σκάζει μέσα στο μυαλό της, αυτή την ξεχωριστή αίσθηση που και άλλες φορές την είχε προει-

δοποιήσει ότι παραλογιζόταν, τούτη τη φορά όμως όχι μόνο δε θύμωσε με τον εαυτό της, αλλά χαμογέλασε, και μάλιστα χωρίς την παραμικρή προσπάθεια. Αντιθέτως, το χαμόγελο γεννήθηκε από μόνο του, φυσιολογικό και προκλητικό. Έμεινε ακίνητη, με τον δείκτη του δεξιού χεριού ακουμπισμένο στα χείλη της, όπως έκανε κάθε φορά που προσπαθούσε να καταλάβει κάτι. Τώρα όμως δε χρειάστηκε να προσπαθήσει πολύ, επειδή επιτέλους κατάλαβε ότι αυτό που την είχε εντυπωσιάσει από την πρώτη στιγμή –έστω κι αν άργησε να το παραδεχτεί– ήταν τα μάτια του, κατάμαυρα, μεγάλα, ήρεμα και παρατηρητικά, που τον έκαναν να μοιάζει καταπληκτικά με τον παλιό ηθοποιό Γκρέγκορι Πεκ, όπως τον είχε δει τελευταία σε μια ταινία που είχε αφήσει εποχή. *Τα κανόνια του Ναβαρόνε* ήταν ο τίτλος της. Οι λέξεις ξεφυγαν ασυναίσθητα από τα χείλη της και για μια στιγμή φοβήθηκε μήπως τις είχε ακούσει η φίλη της, εκείνη όμως κοιμόταν βαθιά, εξαντλημένη από τον πολύωρο χορό.

Έχει ωραίο όνομα... Αλέξης... σκέφτηκε, καθώς θυμήθηκε την πληροφορία που εκείνος είχε δώσει στη Ναταλία, αλλά δεν ήξερε τίποτε άλλο γι' αυτόν. Μόνο τ' όνομά του, κι αυτό της άρεσε. *Έχει και όμορφα μάτια...* σκέφτηκε πάλι και, χωρίς να συνειδητοποιεί τι της συνέβαινε, όλη της η ύπαρξη ήταν προσηλωμένη σ' εκείνα τα μάτια και, ως ζωγράφος, έβλεπε μονάχα χρώματα και σχήματα, κι ήταν ξαφνικά ευαίσθητη στην ψυχική διάθεση της στιγμής.

Πώς θα ήταν άραγε αν καθόταν να τον ζωγραφίσω, να του κάνω ένα πορτρέτο ολόσωμο... είπε μέσα της και αμέσως κατάλαβε ότι αυτή η σκέψη ήταν συναρπαστική ως ιδέα και μόνο. Τον φαντάστηκε μπροστά στο καβαλέτο της, κι έβλεπε σιγά σιγά το ψηλό, αθλητικό κορμί του να παίζει μια φυσική μεγαλόπρεπη στάση, που εκείνη δε θα τα κατάφερε ποτέ να

αποδώσει με ακρίβεια. *Γιατί να μην τα καταφέρω; Μια χαρά θα τον ζωγραφίζα αν είχα την ευκαιρία...* είπε μέσα της. Η σκέψη την έκανε να χαμογελάσει κι έβλεπε τα χαρακτηριστικά του να λαμποκοπούν από την έκσταση, ενώ τα δάχτυλά της έτρεχαν σαν αλαφιασμένα πάνω στον μουσαμά, πασχίζοντας να αιχμαλωτίσουν τη στιγμή... Αλλά και η δική της έκσταση έμοιαζε να ανταμώνει και να ξεπερνάει τη δική του καθώς θα ήταν κοντά ο ένας στον άλλον... Έπειτα όμως επέστρεψε στην πραγματικότητα συνειδητοποιώντας πως εκείνη τη στιγμή απείχαν τόσο ο ένας από τον άλλο όσο η γη από το φεγγάρι...

Η σκέψη αυτή, αντί να την απογοητεύσει, της προκάλεσε θυμό και βιάστηκε να την αποδιώξει. Με τη φαντασία της βρέθηκε και πάλι με το πινέλο στο χέρι να ζωγραφίζει τα μάτια του, και τα είδε μεμιάς να ζωντανεύουν στον μουσαμά, με μια έκφραση που έκανε την καρδιά της να γοργοχτυπά. Έπειτα το πινέλο άγγιξε τους σκληρούς μυς στο μπράτσο του και το μάρμαρο της πλάτης και η Μαρίνα είδε πως το πορτρέτο γινόταν πολύ όμορφο...

Θαρρείς κι οσφραϊνόταν εκείνη τη στιγμή τη μυρουδιά της μπογιάς και με τα μάτια της φαντασίας έβλεπε τη μορφή του να σχηματίζεται σιγά σιγά κάτω από το πινέλο της. Κι ύστερα η σκέψη της ξεστράτισε εντελώς και βρέθηκε, με έντονη ρομαντική διάθεση, να κοιτάζει τον ήλιο που αρμένιζε κατά τη δύση του, στέλλοντας μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων μια πρασινωπή απόχρωση που τη μάγευε και την έκανε να αναπολεί μέσα στο σκοτάδι της καμπίνας.

* * *

Το πλοίο έφτασε στο λιμάνι της Σούδας νωρίς το απόγευμα της επομένης κι αμέσως οι εκδρομείς χωρίστηκαν σε ομά-

δες, όπως είχε κανονιστεί από το γραφείο ταξιδίων στη Θεσσαλονίκη. Κάθε ομάδα είχε τη δική της ξεναγό, θα ακολουθούσε διαφορετικό πρόγραμμα από τις άλλες και στο τέλος της εβδομης ημέρας θα συναντιούνταν και πάλι στο λιμάνι της Σούδας, όπου θα τους περίμενε το *Blue Star Ferry* και θα αναχωρούσαν για τη Θεσσαλονίκη.

Ο Αλέξης, με το ξημέρωμα, την ώρα που ξυριζόταν στην καμπίνα του, αναρωτήθηκε σε ποιο γκρουπ να είχαν δηλώσει συμμετοχή οι δύο κοπέλες κι αμέσως αποφάσισε να προσπαθήσει ν' αλλάξει γκρουπ, στην περίπτωση που εκείνες ανήκαν σε κάποιο άλλο. Βέβαια, καταλάβαινε ότι αυτό δε θα ήταν εύκολο, αλλά θα το προσπαθούσε, αφού πρώτα μάθαινε σε ποιο ανήκαν εκείνες. Όταν ετοιμάστηκε, κίνησε για την τραπεζαρία, όπου σερβιριζόταν το πρωινό.

Στην είσοδο ανέκοψε τον βηματισμό του βλέποντας ότι τα περισσότερα τραπέζια ήταν πιασμένα. Με μια δεύτερη, πιο προσεκτική ματιά, είδε τις δύο κοπέλες μόνες τους σ' ένα τραπέζι στην άκρη της αίθουσας και κατευθύνθηκε προς το μέρος τους, αδιάφορα τάχα, σαν να πήγαινε στο ελεύθερο τραπέζι πίσω από το δικό τους. Ωστόσο είχε αντιληφθεί ότι εκείνες τον είχαν προσέξει αμέσως μόλις μπήκε στην τραπεζαρία. Είχε επίσης δει ότι στο τραπέζι τους υπήρχαν δύο ακόμα ελεύθερα καθίσματα κι ήταν η πρώτη φορά που αναρωτήθηκε, μ' ένα σφίξιμο στο στήθος, αν ταξίδευαν μόνες ή αν περιμέναν τους συνοδούς τους. Εκείνες πάντως είχαν στυλώσει τα μάτια πάνω του καθώς πλησίαζε. Φτάνοντας κοντά τους, ο Αλέξης στάθηκε και τις καλημέρισε χαμογελώντας.

Οι κοπέλες ανταπέδωσαν το καλημέρισμά του. Χαμογελαστή και χαρούμενη η Ναταλία και μ' ένα αχνό χαμόγελο και μιαν ανεξιχνίαστη έκφραση η Μαρίνα.

Για μιαν απειροελάχιστη στιγμή, ο Αλέξης αισθάνθηκε

αμηχανία, αναζητώντας την επόμενη κίνησή του, αλλά η Ναταλία τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση, ρωτώντας τον αν ταξίδευε μόνος ή με παρέα.

«Όχι, δεν είμαι με παρέα. Μόνος ταξιδεύω».

«Τότε, καθίστε μαζί μας», είπε πρόσχαρα η κοπέλα και, βλέποντας το βλέμμα του να πλανιέται προς στιγμήν στα δυο άδεια καθίσματα, πρόσθεσε: «Κι εμείς μόνες ταξιδεύουμε. Καθίστε λοιπόν, να υπάρξει κι ένας άντρας στο τραπέζι μας».

Ακούγοντάς την, ο Αλέξης αισθάνθηκε σαν να του είχε φύγει ένα βάρος που του πλάκωνε το στήθος.

«Ευχαριστώ», είπε καθίζοντας. Έπειτα, κοιτάζοντάς τες χαμογελαστός, πρόσθεσε: «Γνωριστήκαμε λίγο μετά τον απόπλου μ' έναν τρόπο λίγο ασυνήθιστο. Εσάς», είπε κοιτάζοντας τη Μαρίνα, «σας τρώμαξα, καθώς πήγα να πέσω πάνω σας. Όσο για σας», είπε στη Ναταλία, «όχι μόνο έπεσα πάνω σας, αλλά φοβάμαι ότι σας χτύπησα κιόλας, έστω κι αν δεν το παραδεχτήκατε, από ευγένεια».

«Όχι, δεν έγινε τίποτα. Μην το σκέφτεστε», είπε χαμογελώντας πάντα η Ναταλία.

«Εντάξει. Ξέρω τα μικρά σας ονόματα κι εσείς το δικό μου. Ωρα είναι, νομίζω, να συστηθούμε κανονικά. Το επώνυμό μου είναι Βασιλείου. Αλέξης Βασιλείου. Τα δικά σας;» είπε, περιφέροντας το βλέμμα από τη μία στην άλλη.

«Εμένα, όπως ξέρετε ήδη, με λένε Ναταλία και το επώνυμό μου είναι Μαυροπούλου», είπε η μελαχρινή κοπέλα δίνοντάς του το χέρι και πρόσθεσε: «Χαίρω πολύ!»

«Κι εγώ, Ναταλία», είπε ο Αλέξης και στράφηκε στη φίλη της. «Εσάς ξέρω ότι σας λένε Μαρίνα. Άκουσα τη φίλη σας να σας φωνάζει στον διάδρομο. Το επώνυμό σας;»

«Αγγελάκη. Μαρίνα Αγγελάκη», απάντησε η κοπέλα και ο Αλέξης είχε την αίσθηση ότι η φωνή της έτρεμε ελαφρά.

Ο Αλέξης έτεινε το χέρι στη Μαρίνα λέγοντας: «Χαίρομαι που σας γνωρίζω». Το σφίξιμο του χεριού της στο δικό του τον εντυπωσίασε, καθώς ερχόταν σε ζωηρή αντίθεση με το σχεδόν άψυχο σφίξιμο της Ναταλίας.

Ανυπομονώντας να μάθει, ρώτησε αμέσως ποιο γκρουπ ακολουθούσαν οι κοπέλες. Από κάποια ευτυχή συγκυρία, ανήκαν στο ίδιο γκρουπ με εκείνον.

«Λοιπόν», άρχισε να λέει η Ναταλία, «θα είμαστε έξι ακόμα μέρες παρέα και ο πληθυντικός είναι κρού πράγμα, που κρατάει τους ανθρώπους σε απόσταση. Προτείνω, λοιπόν, να μιλάμε στον ενικό και κάνω την αρχή εγώ. Αλέξη, με τι ασχολείσαι;»

«Είμαι αρχιτέκτονας», απάντησε εκείνος, κι αν τη στιγμή που το έλεγε κοίταζε τη Μαρίνα, θα έβλεπε –έστω στιγμιαία– να αναδύεται από το βάθος των γαλάζιων ματιών της μια έκφραση θαυμασμού, επιδοκιμασίας ή ανάλογου συναισθήματος.

«Αρχιτέκτονας, τι ενδιαφέρον!» είπε η Ναταλία. «Εγώ είμαι ασκούμενη δικηγόρος. Σε προσλαμβάνω λοιπόν για τα σχέδια της βίλας μου, όταν γίνω πλούσια φυσικά».

«Δέχομαι, χωρίς να περιμένω να πλουτίσεις πρώτα. Εσύ, Μαρίνα, με τι ασχολείσαι;»

«Είμαι ζωγράφος».

Ο Αλέξης θαύμαζε τους ζωγράφους –μια τέχνη που τη θεωρούσε θεία– αλλά δε θέλησε να εκδηλώσει τον θαυμασμό του μπροστά στη Ναταλία.

«Έχω στο γραφείο μου δύο μεγάλους τόμους με τους Έλληνες ζωγράφους και άλλους δύο με το λεξικό των Ελλήνων ζωγράφων και χαρακτών. Εύχομαι να δω να συμπεριλαμβάνεται και τ' όνομά σου σε μια μελλοντική έκδοση. Και λέω σε μελλοντική έκδοση επειδή οι τόμοι που έχω έχουν εκδο-

θεί πριν από μια δεκαετία, σε μια εποχή δηλαδή που, υπολογίζω, θα ήσουν ακόμα στο λύκειο».

«Ναι, τότε πήγαινα στο λύκειο. Τους έχω κι εγώ τους δυο τόμους που είπες. Και, ναι, μακάρι κάποια στιγμή στο μακρινό μέλλον να έβλεπα και το δικό μου όνομα σε μια τέτοια έκδοση. Νομίζω, αυτό θα το ήθελε κάθε ζωγράφος».

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, δε χώρισαν σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Μαζί έκαναν βόλτες στο κατάστρωμα, απολαμβάνοντας το ταξίδι στην ακύμαντη και απίστευτα γαλάζια θάλασσα, μαζί γευμάτισαν το μεσημέρι, μαζί πήραν τον καφέ τους καθισμένοι σε αναπαυτικά καθίσματα δίπλα στην κουπαστή. Το βράδυ δειπνήσαν στο παλιό ενετικό λιμάνι των Χανίων και, λίγο πριν από τις δύο, αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους. Κι όταν ο Αλέξης έπεσε για ύπνο, άργησε πολύ να κοιμηθεί.

Μπροστά του είχε συνεχώς την εικόνα της Μαρίνας, όπως την είχε πρωτοδεί στον διάδρομο του πλοίου μπροστά στην καμπίνα της, μόνο που τώρα, έπειτα από την πολύωρη συντροφιά τους, η κοπέλα τού φαινόταν ακόμα πιο όμορφη, πιο συναρπαστική και πιο αξιολάτρευτη, όσο κι αν δεν πίστευε πως θα μπορούσε να έχει γίνει κάτι τέτοιο. Εδώ και πολλή ώρα είχε τη βεβαιότητα πως η φύση είχε σταλάξει μέσα της την πεμπτουσία της θηλυκότητας: τη συγκλονιστική ομορφιά, τη ζωηράδα και την αριστοκρατικότητα στις κινήσεις, την αφεγάδιαστη επιδερμίδα, τα κατάξανθα μεταξένια μαλλιά και τα βαθιά γαλάζια μάτια, τα στρογγυλεμένα μέλη και τα ντελικάτα χαρακτηριστικά, τη μουσική απόχρωση της καθάριας, κρυστάλλινης φωνής κι εκείνη τη χορευτική μεγαλοπρέπεια στις κινήσεις, ακόμα και τον τρόπο με τον οποίο στεκόταν το αφεγάδιαστο κεφάλι με τον κολονάτο λαιμό στους γυμνούς ώμους της. Κι όταν κοιμήθηκε, εκείνη ήρθε πανέμορφη στο όνειρό του.

Το πρωί ξεκίνησαν πολύ νωρίς με πούλμαν, με τελικό

προορισμό το ξακουστό φαράγγι της Σαμαριάς. Αποβραδής η ξεναγός τούς είχε ενημερώσει για τις δυσκολίες της πολύωρης διαδρομής, στην περίπτωση που θα ήθελαν να το διασχίσουν ολόκληρο, και, επειδή πολλές γυναίκες αντέδρασαν, αποφάσισαν να πάνε με το λεωφορείο στη Χώρα Σφακίων, από εκεί με καραβάκι στην Αγία Ρουμέλη και να περπατήσουν ανάποδα στο φαράγγι, από την κατάληξή του δηλαδή ως κάποιο σημείο μία ώρα πάνω από τις Πόρτες, το στενότερο μέρος του φαραγγιού, και από εκεί να επιστρέψουν στην Αγία Ρουμέλη και το βράδυ στα Χανιά. Θα έβλεπαν δηλαδή το εντυπωσιακότερο και φαντασμαγορικότερο μέρος του φαραγγιού, χωρίς να χρειαστεί να το διασχίσουν ολόκληρο. Μάλιστα είχαν κανονίσει να γευματίσουν σε μία από τις παραλιακές ταβέρνες στην Αγία Ρουμέλη.

Η διαδρομή ως τη Χώρα Σφακίων υπήρξαν φορές που τους έκοψε την ανάσα. Ο δρόμος ήταν όλο στροφές και, καθώς ανέβαιναν και στη συνέχεια άρχισαν να κατεβαίνουν ένα ψηλό βουνό, οι επιβάτες τρώμαζαν από το χάος που ανοιγόταν σύριζα στον δρόμο. Όταν έφτασαν στη Χώρα Σφακίων, μπροστά στη θάλασσα, οι επιβάτες σκέφτονταν τη διαδρομή που θα ξαναέκαναν με το λεωφορείο επιστρέφοντας στα Χανιά περισσότερο από τον ποδαρόδρομο της ανάβασης στο φαράγγι. Χωρίς χρονοτριβή, μπήκαν στο καράβι που τους περίμενε και κίνησαν για την Αγία Ρουμέλη.

Έφτασαν έπειτα από μία ώρα, απολαμβάνοντας τη θέα. Στα αριστερά τους απλωνόταν η ακύμαντη, γαλαξοπράσινη θάλασσα και στα δεξιά ορθόψηλες βουνοκορφές, αλλού απόκρημνες κι αλλού σκεπασμένες από βαθύσκιατα δάση, κυρίως από πεύκα. Όταν αποβιβάστηκαν στην Αγία Ρουμέλη, είχαν ξεχάσει τον φόβο που τους είχε κυριεύσει στο ταξίδι με το λεωφορείο.

Στο καράβι, ο Αλέξης καθόταν ανάμεσα στις δύο κοπέλες. Η Ναταλία είχε μαζί της έναν μικρό ταξιδιωτικό σάκο που περιείχε μόνο ό,τι θα της ήταν απολύτως απαραίτητο, η Μαρίνα όμως κουβαλούσε τα σύνεργα της ζωγραφικής: ένα ξύλινο τρίποδο –το καβαλέτο– κι έναν σάκο που περιείχε τις μπογιές, τα πινέλα και τον μουσαμά στον οποίο θα ζωγράφιζε τις Πόρτες του φαραγγιού. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε αποφασίσει να κάνει τούτο το ταξίδι. Ήθελε να ζωγραφίσει το εντυπωσιακότερο μέρος του φαραγγιού, για το οποίο είχε τόσα και τόσα ακούσει.

Ξεκίνησαν για το φαράγγι αμέσως μόλις αποβίβαστηκαν.

Ο Αλέξης βάδιζε ανάμεσα στις δύο κοπέλες, κουβαλώντας τα σύνεργα ζωγραφικής της Μαρίνας, όταν, τη στιγμή που προσπερνούσαν το τελευταίο μαγαζί του χωριού, άκουσε κάποιον να φωνάζει τ' όνομά του και, σταματώντας, στράφηκε προς το μέρος απ' όπου είχε ακουστεί η φωνή.

Στο άνοιγμα της εξώπορτας που έμπαζε στην αυλή του μαγαζιού στεκόταν ένα ψηλόλιγνο, μελαχρινό παλικάρι μ' ένα πλατύ χαμόγελο και με τα μάτια στυλωμένα πάνω του. Για μια δυο στιγμές, ο Αλέξης σάσισε. Έπειτα αναγνώρισε στο πρόσωπο του νεαρού έναν συστρατιώτη του σε μια μονάδα στο Διδυμότειχο και το πρόσωπό του φωτίστηκε.

«Στέλιο!» αναφώνησε χαρούμενος και, με δυο τρία μεγάλα βήματα, βρέθηκε κοντά του. Έσφιξαν χαρούμενοι τα χέρια κι έπειτα ο Αλέξης στράφηκε στις δύο κοπέλες που είχαν σταματήσει κοιτάζοντάς τους.

«Μισό λεπτό. Έρχομαι», τους φώναξε και γύρισε πάλι στον Στέλιο. Επί εννιά μήνες κοιμούνταν σε διπλανά κρεβάτια στον ίδιο θάλαμο και τούτο το παλικάρι τον είχε κερδίσει με την ντόμπρα, αντρικήια συμπεριφορά του.

«Δεν το πιστεύω που σε βλέπω», είπε ο Αλέξης και, πριν

ο άλλος προλάβει ν' αρθρώσει λέξη, ρώτησε: «Μα τι κάνεις εδώ; Απ' ό,τι θυμάμαι, το χωριό σου λέγεται Αϊ-Γιάννης».

«Καλά θυμάσαι. Εδώ δουλεύω όσον καιρό είναι ανοιχτό το φαράγγι».

«Δηλαδή... τι δουλειά κάνεις;»

Ο Στέλιος έδειξε το μαγαζί με μια κίνηση της κεφαλής.

«Είναι δικό μου», είπε. «Ταβέρνα και δωμάτια για νοίκιασμα». Έπειτα έκανε νόημα στις δύο κοπέλες, που εξακολουθούσαν να στέκονται πιο κει. «Κοπιάστε. Ελάτε για μια τσικουδιά», είπε χαμογελώντας πάντα.

«Ευχαριστούμε αλλά δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να ακολουθήσουμε τους άλλους. Την ομάδα», είπε η Ναταλία.

«Δίκιο έχει, Στέλιο. Πρέπει να πάμε μαζί τους, αλλά θα έχουμε χρόνο όταν γυρίσουμε. Τότε θα πιούμε και μία και δύο τσικουδιές».

«Αποκλείεται! Μια τσικουδιά να τηνε πιούμε θέλει ίδια δα», είπε ο Στέλιος με τρόπο που δε σήκωνε αντίρρηση.

Ο Αλέξης, χαμογελώντας, στράφηκε στις κοπέλες.

«Ελάτε. Δε θα καθυστερήσουμε», είπε, ωστόσο εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι είχαν μείνει τελευταίοι από τους συνταξιδιώτες τους.

«Μείνε εσύ», είπε χαμογελώντας η Μαρίνα. «Άλλωστε εμείς δεν πίνουμε τσικουδιά τέτοια ώρα». Έπειτα πλησίασε τον Αλέξη και πήρε τα σύνεργά της.

«Για την περίπτωση που καθυστερήσεις», είπε μ' ένα ακόμα χαμόγελο. Είχε καταλάβει ότι εκείνος ήθελε να μείνει λίγο περισσότερο με τούτο τον φίλο από την εποχή της στρατιωτικής τους θητείας.

* * *

Όταν ο αρχιτέκτονας Αλέξης και η ζωγράφος Μαρίνα επιβιβάζονταν από το λιμάνι της Θεσσαλονίκης στο κρουαζιερόπλοιο που θα τους πήγαινε στην Κρήτη, δεν είχαν φανταστεί ότι η μοίρα τους είχε ήδη εμπλέξει σε ένα από τα πιο μαεστρικά σχεδιασμένα παιχνίδια της. Οι δυο νέοι ερωτεύονται τρελά στη διάρκεια της κρουαζιέρας και καρπός του γάμου τους είναι η πανέξυπνη και ζωηρή Αμαλία. Η ζωή της οικογένειας στη Θεσσαλονίκη και στη μαγευτική Χαλκιδική θα σημαδευτεί ανεξίτηλα από ένα τραγικό γεγονός, που θα δοκιμάσει την αγάπη τους και τα αισθήματα εμπιστοσύνης του ενός προς τον άλλο, χωρίς ωστόσο το σκληρό, ανελέπτο παιχνίδι της μοίρας να κατορθώσει να τους λυγίσει.

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα, μέσα από τις σελίδες του οποίου αναφύεται το αναπάντητο ερώτημα για τον ρόλο που παίζουν ο Θεός και η μοίρα στη ζωή μας, καθώς και για την ικανότητα του ανθρώπου να υπερβαίνει εμπόδια και δυσκολίες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 22722

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η